

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.489 van 12 maart 2015
in de zaak A. 207.177/XIV-34.688**

In zake : Marc DRIESEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mathieu Langerock
 kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis (Brugge)
 Dampoortstraat 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 november 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gevangenisdirecteur van Brugge van 1 oktober 2012, waarbij aan Marc Driesen het bezoek voor een termijn van twee maanden verboden wordt van 1 oktober 2012 tot en met 30 november 2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 december 2014.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Evelien Callewaert, die *loco* advocaat Mathieu Langerock verschijnt voor verzoeker, en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is de stiefvader van C.V.L, die op het tijdstip van de bestreden beslissing verblijft in de gevangenis van Brugge.

Op 29 september 2012 rond 12u30 doet er zich in de wachtzaal van de gevangenis een geval van agressie voor, waarbij verzoeker als bezoeker is betrokken.

3.2. Op 1 oktober 2012 neemt de gevangenisdirecteur een beslissing ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“[...]

Op zaterdag 29/09/2012 omstreeks 12u30 is er ter hoogte van P10 een geval van agressie tussen bezoekers voorgevallen.

Meneer Driesen Marc staat in de rij te wachten voor het bezoek aan gedetineerde C.V.L. (5255).

Hij staat ter hoogte van deur 1001 die geopend wordt om een andere bezoeker binnen te laten met haar kinderwagen en 2 kleine kleuters aan de hand. Omdat de

portiersruimte vol bezoekers staat kan zij moeilijk naar achteren rijden en blijft gewoon ter hoogte van de deur staan.

Meneer zegt haar dat zij niet moet proberen voorbij te steken, waarop zij zegt dat zij niet naar achteren kan rijden met haar kinderwagen (rustig en beleefd). Mevrouw maakt geen aanstalten om voorbij te steken. Meneer Driesen duwt haar hierbij naar achteren waarbij zij struikelt. (Dit met haar kleuters aan de hand). Hij blijft haar agressief benaderen.

De bezoekers reageren door meneer van mevrouw weg te halen.

Aan Driesen wordt gevraagd zich rustig te houden. De directie diende tussen te komen.

Overwegende:

De agressieve houding van de bezoeker tav een andere bezoeker;

Dat andere bezoekers tussen beide kwamen;

Dat de directie diende tussen te komen;

Dat het gedrag van dhr. Driesen de orde en de veiligheid in onze inrichting in het gedrang brengt;

Dat dergelijk gedrag niet getolereerd kan worden.

Om deze redenen:

Zal het bezoek voor een termijn van 2 maanden verboden worden. Dit van 01/10/2012 tem 30/11/2012.

Deze beslissing werd kenbaar gemaakt aan:

- C.V.L.

Deze dient haar stiefvader in te lichten omtrent de genomen beslissing. Indien betrokkene niet beschikt over belwaarde kan [zij] hiertoe éénmalig gebruik maken van de sociale kaart.

[...].”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij voert bij exceptie aan dat de bestreden beslissing een interne ordemaatregel betreft, uitsluitend genomen met het oog op het bewaren van de orde en veiligheid binnen de gevangenis en derhalve geen aanvechtbare rechtshandeling is.

5. Verzoeker repliceert in de memorie van wederantwoord dat de bestreden beslissing een verkapte tuchtmaatregel uitmaakt, zodat de Raad van State wel degelijk bevoegd is om hiervan kennis te nemen. Volgens hem kan bezwaarlijk worden betwist dat er een disciplinair motief aan de basis van de bestreden beslissing ligt. De gevangenisdirecteur beoogde immers enkel en alleen verzoeker te bestraffen voor zijn vermeende agressieve houding, wat volgens

verzoeker onmiskenbaar blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. De gevangenisdirecteur liet de schuldvraag in hoofde van verzoeker niet onbeantwoord en verklaarde dat de agressieve houding ten aanzien van een andere bezoeker bewezen was en dat dergelijk gedrag niet kan worden getolereerd in de gevangenis te Brugge. Vooral de laatste zinsnede “dat dergelijk gedrag niet getolereerd kan worden” spreekt volgens verzoeker boekdelen en toont zeer duidelijk aan dat de bestreden beslissing beoogde het vermeend, laakbaar gedrag in hoofde van verzoeker te bestraffen. Indien de bestreden beslissing uitsluitend zou zijn genomen met het oog op het bewaren van de orde en veiligheid in de gevangenis, dan had de directeur enkel de orde en veiligheid van de inrichting in aanmerking genomen in de motivering van de bestreden beslissing en geen oordeel geveld over verzoekers gedrag.

In de laatste memorie herneemt verzoeker woordelijk zijn uiteenzetting, zoals geformuleerd in de memorie van wederantwoord en gaat in het geheel niet in op de beoordeling door het auditoraat van deze exceptie.

Beoordeling

6. Het lid van het auditoraat, belast met het onderzoek van de zaak, stelt voor de exceptie gegrond te bevinden op grond van de volgende overwegingen.

De bestreden beslissing steunt op artikel 59, § 1, tweede lid van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’, luidens hetwelk de directeur aan de in het eerste lid van die bepaling opgesomde personen “het bezoek enkel voorlopig kan ontzeggen, wanneer er geïndividualiseerde aanwijzingen bestaan dat het bezoek de handhaving van de orde of de veiligheid ernstig in gevaar kan brengen en wanneer de nadere regels voor het bezoek die bepaald zijn in artikel 60, § 3, van de voormelde wet, ontoereikend zijn om dit gevaar af te wenden”. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing er in hoofdzaak is op gericht om hem te bestraffen. In de bestreden beslissing wijst de directeur op de agressieve houding

van verzoeker ten aanzien van een andere bezoeker. Daarbij geeft hij aan dat een dergelijk gedrag de veiligheid van de inrichting in het gedrang brengt. De bestreden beslissing past in de bevoegdheid van de directeur om op grond van het voormelde artikel 59, § 1, tweede lid, een ordemaatregel op te leggen. Daarbij wordt in de bestreden beslissing hoofdzakelijk gemotiveerd vanuit het oogpunt van de handhaving van de orde en de veiligheid. In het licht hiervan denatureert het motief “dat dergelijk gedrag niet getolereerd kan worden” niet de bestreden beslissing tot een verkapte tuchtmaatregel.

7. Verzoeker brengt in zijn laatste memorie geen inhoudelijke argumenten of verweer aan tegen de gedane beoordeling door het auditoraat doch beperkt zich tot het woordelijk hernemen van zijn repliek in de memorie van wederantwoord.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, na eigen onderzoek, de redenering van het auditoraat bijvallend, de exceptie in de aangegeven mate gegrond.

8. Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques